

til at støtte teaterlivet. Det er både rigtigt og rimeligt i et decentralt samfund, at det er de lokale myndigheder, der støtter det lokale kulturliv. Der er egentlig ingen dybere mening i, at det er den centrale myndighed, staten, der finansierer det rent lokale liv.

Hovedbegrundelsen for at yde statstilskud til egnsteatre bør principielt være at give en håndsrækning til tyndere befolkede egne, hvor det ellers ville være vanskeligt at tilbyde professionelt teater. Men sådan har virkeligheden ikke formet sig.

Loven har som nævnt i nogen grad virket efter hensigten, men også mere end det: Den har bevirket en ikke tilsigtet eksplosion i antallet af egnsteatre, og det er interessant nok ikke sket i de tyndtbefolkede egne, men i landets største byer.

Dette mønster i udviklingen forklarer lovforslagets skelnen mellem små storbyteatre og egnsteatre. Spørgsmålet er imidlertid, om etableringen af endnu en bås i dette kulturens udviklede æskesystem på længere sigt er ønskelig og holdbar.

Lovforslaget udvider Teaterrådets virke til også at omfatte egnsteatre. Det ser vi i Venstre ingen begrundelse for. Statens økonomiske engagement på området bliver ikke væsentlig større end nu. Det er kommunerne og amtskommunerne, der også fremover skal træffe beslutning om tilskud til egnsteatre.

Hvis man lokalt ønsker at inddrage faglig ekspertise – det være sig Teaterrådet eller andre former for ekspertise – står det jo frit for. Men at forudsætte Teaterrådets medvirken og følgen af udviklingen anser vi for frivillig tvang og for overflødig bureaukrati. At operere med en minimumsgrænse ser vi heller ikke nogen acceptabel begrundelse for: Kan man lokalt etablere teater for mindre end 2,2 mio. kr., bør loven ikke være en hindring.

Vi er lidt betænkelige ved 4-års-reglen. Det var muligt, at det var bedre at skrive »mindst 3 år«, at det var mere fleksibelt. Den nuværende lov har vist sig at være for fleksibel, men med en 4-års-aftale og lang, lang varsling af nye initiativer skal vi passe på ikke at falde i den modsatte grøft.

Det kaos, der hersker på området, demonstrerer med ubehagelig tydelighed behovet for lovændringer, og det er baggrunden for, at vi vil give tilsagn om konstruktivt udvalgsarbejde med det sigte at få skabt ordnede forhold på området. Men vores grundopfattelse er, at vi har

for mange teatertyper. Det er betænkeligt, at forsøget på at standse tilskudstænkning og økonomisk spekulation fører endnu en teatertype med sig, nemlig små storbyteatre.

Agnete Laustsen (KF):

Så genoptager vi debatten om teaterloven, men kun med ét nyt input fra ministeren efter sommerens høringsrunde, nemlig en forhøjelse af statens udgifter til den nye refusionsordning med 4 mio. kr.

Ak ja, det siger så en del om dette forslag, som teaterkredse havde håbet var blevet et visionært oplæg til et levende, engageret teatermiljø, men som blot er endt som et redskab til at holde styr på budgetter og regnskaber. Eller som den tidligere formand for Teaterrådet, Bjørn Lense-Møller har udtrykt det i en kronik i Information: »Bjerget barslede, og en mus blev født.«

Mange af høringssvarene afspejler den samme skuffelse og resignation. Lad mig citere fra teatret FÅR 302's svar:

»Lovforslaget er derfor mangelfuldt. Det sikrer nok de statslige udgifters fastlåsning, men der tages ikke højde for teatrenes aktuelle situation og segmentering, og værst af alt mangler forslaget det motiverende element, der kan sikre en dynamisk og udviklende teaterproduktion på de danske teatre.«

Eller som Teatret ved Sorte Hest udtrykker det:

»Som sædvanlig i den slags høringer ender diskussionen i kroner og øre. Desværre. Vi havde hellere deltaget i en diskussion om teatrets udvikling og magt – men for at magien skal opstå, må de økonomiske rammer desværre være i orden.«

Derfor bliver vort udvalgsarbejde i forbindelse med dette forslag da også af overvejende økonomisk karakter samt en stillingtagen til den rolle, Teaterrådet er tiltænkt som kontrollerende kvalitetsorgan eller rådgiver, som det hedder, hvad dette så ellers måtte indebære.

Af de mange høringssvar, som ministeren ikke har forholdt sig til, for, som det siges i fremsættelsen, ikke at forskyde den balance – også i økonomisk henseende – som forslaget lægger op til, ja, så er de gennemgående indvendinger spørgsmålet om huslejens placering i udgifts- og refusionsmæssig henseende og skæbnen for de teatre, som med et nyt udtryk kaldes små storbyteatre.